

بررسی انتشار گازهای گلخانه‌ای تولید خیار در اندازه‌های مختلف زمین در کرمانشاه

امیر عزیزپناه، عضو هیات علمی دانشگاه ایلام

amirazizpanah@gmail.com

چکیده

هدف از این تحقیق بررسی انتشار گازهای گلخانه‌ای تولید نارنگی در اندازه‌های مختلف زمین برای تولید خیار در کرمانشاه می‌باشد. داده‌ها از طریق مصاحبه حضوری و تکمیل تعداد ۷۵ پرسشنامه در محل توسط بهره‌برداران تولید خیار انجام گرفت. نتایج بررسی داده‌ها نشان داد که میزان درصد انرژی مستقیم، غیر مستقیم برابر ۲۵/۱ و ۷۴/۹ درصد و انرژی تجدیدپذیر و تجدیدناپذیر برابر ۴۰/۳ و ۵۹/۷ درصد محاسبه گردید. مجموع گازهای گلخانه‌ای منتشر شده ناشی از کشت یک هکتار خیار برابر ۷۳۷/۹۹۳ کیلوگرم CO₂ به دست آمد. میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای نهاده سوخت دیزل با ۲۷/۷۵٪ بیشترین سهم را به خود اختصاص داده است و پس از آن سموم شیمیایی با ۱۳/۴۷٪ و پس از آن کود اذته با ۵/۳۵٪ در رتبه های بعدی قرار دارند.

کلمات کلیدی: کرمانشاه، انرژی مصرفی، تولید خیار، انتشار گاز

مقدمه

تأمین نیازهای غذایی جامعه بشری نیاز به سرمایه‌گذاری بیشتری در زمینه انرژی به عنوان یک نهاده داشته است به طوری که طی قرن‌ها، نیروی دام به خدمت گرفته شده و کمی بعد بشر با کنترل کردن نیروی آب و باد، آن‌ها را جایگزین نیروی حیوانات کرد. با این تغییرات ضمن آزاد شدن وقت و انرژی بیشتری از انسان، نیروی بیشتر و ارزان‌تری نسبت به گذشته در اختیار او قرار گرفت (کوچکی و حسینی، ۱۳۷۳). پیش بینی می‌شود که جمعیت جهان تا سال ۲۰۴۰ حداقل به ۱۰ میلیارد نفر برسد از طرفی طبق آخرین آمار ذخایر نفت جهان تا ۴۰ سال آینده به اتمام خواهد رسید. بنابراین انسان در آینده مجبور به تولید غذای بیشتر با انرژی کمتری خواهد بود. با توجه به موارد ذکر شده انسان در آینده مجبور به تهیه مواد غذایی برای ده میلیارد نفر از زمین می‌باشد و چون در سال‌های گذشته اکثر زمین‌های زراعی (حتی نا مرغوب) هم تحت کاشت قرار گرفته‌اند. بنابراین فقط استفاده از روش‌های نوین و استفاده بهینه از زمین‌های زراعی موجود به عنوان یکی از چند راه تهیه غذای بشر آینده باقی می‌ماند و همواره باید تولید مواد غذایی با افزایش جمعیت تناسب داشته باشد. در غیر این صورت بشر آینده امکان زیست مسالمت آمیز را از دست خواهد داد. بنابراین در آینده تولیدی پایدار و موفق خواهد بود که بتواند در عین تولید زیادتر انرژی کمتری نیز مصرف کند. (پاشایی و همکاران، ۱۳۸۷) امروزه نه تنها انرژی از نهاده‌های مهم تولیدی در بخش کشاورزی به شمار می‌رود، بلکه تامین کننده اصلی بسیاری از نهاده‌های بخش کشاورزی است. نیاز به افزایش تولید مواد غذایی و اهمیت تامین امنیت غذایی در کشورهای در حال توسعه باعث مصرف هرچه بیشتر از انرژی و منابع طبیعی در بخش کشاورزی شده‌است. از سوی دیگر مصرف انرژی در این بخش مشکلات زیست محیطی زیادی را بدنبال دارد. بر همین اساس استفاده ناکارآمد از انرژی در کشورهای در حال توسعه، محدودیت عمده‌ای برای تولید محصولات کشاورزی و همچنین تحقق کشاورزی پایدار، ایجاد